

## Vị yêu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Có những người dù ngày ngày gặp mặt nhưng ta không muốn nhớ. Có những người chỉ chạm mặt dù chỉ một khoảng khắc muốn quên cũng chẳng được.

Sài Gòn vào mùa mưa thời tiết ẩm ương đến lạ kỳ. Mới sáng sớm mà trời đổ cơn mưa như trút nước. Nhìn dòng người nối đuôi nhau, chen qua những con đường trong những chiếc áo mưa sặc sỡ mà anh không khỏi lắc đầu chán nản. Cũng may công ty anh gần nhà, dù trời mưa hay nắng, chỉ cần ra khỏi nhà xòe ô ra là thông thả tản bộ. Anh bước vội cho qua những vũng nước lầy lội. Anh thở dài, tự cảm thấy may mắn vì nhà mình không nằm ở những nơi mà cứ trời mưa thả vịt ra là chúng bơi tung tăng như trẩy hội.

Như một thói quen, khi ngang qua cửa hàng bán báo và tạp chí gần nhà, anh lại ghé vào chọn cho mình một tờ báo. Thu vào tầm mắt là ảnh bìa của một tạp chí nổi tiếng, số ra mỗi tháng một lần là gương mặt vô cùng thân quen. Anh cầm tờ báo lên, mỉm cười: “Đã lâu không gặp”.

Như ngày đầu tiên em đến

Sân trường ngày nhập học không khí rộn ràng, đâu đâu cũng là những gương mặt ngơ ngác của các bạn tân sinh viên. Mặc dù, Đoàn trường và Hội sinh viên trường đã cố gắng bố trí cũng như phân bổ lực lượng tình nguyện viên hỗ trợ các tân sinh viên làm thủ tục nhập học nhưng vẫn không tránh khỏi cảnh phòng thu học phí thì ngập người đứng chờ, hành lang thì người tới người lui rồi tung cả lên.

Trường đại học của anh được xếp vào một trong những trường có khuôn viên đẹp nhất khu vực Đông Nam Á. Phía trước hội trường lớn là bãi cỏ xanh mướt mà. Bên hông là những hàng cây, những dãy ghế đá nối tiếp nhau. Những dãy nhà được thiết kế trên những khu đất nhô lên và trũng xuống để tạo những luồng gió lưu thông. Đó là lí do vì sao mà những ngày đầu tiên vào trường, sinh viên thường rất hay đi lạc đường, cảm giác như mình đi vào một mê cung không có lối ra, đi qua đi lại một hồi cũng thấy mình quay về chốn

cũ.

- Anh gì ơi, giúp em điền thông tin trên tờ phiếu này với.

Anh ngược lên, trước mặt là một cô bé dáng thanh cao, mái tóc dài đen thẳng ngang thắt lưng, đầu đội chiếc nón lười trai màu đỏ. Gương mặt cô đỏ ửng và lấm tấm mồ hôi. Đang ngạc nhiên không biết sao cô không tự điền mà nhờ mình thì thấy tay cô đang bị bó bột. Anh mỉm cười, cầm lấy giấy tờ trên tay cô:

- Người nhà không đi cùng em à? –Anh bước đến ngồi xuống bên chiếc bàn gần đó.

- Nếu có em đã không phải nhờ anh thế này. –Cô vừa trả lời vừa bước theo anh.

- Tay em thế này mà nhà em yên tâm để em đi một mình?

- À, lúc đi thì em lành lặn, mới bị thương hôm qua thôi.

Anh định hỏi tiếp nhưng nhìn lên đã thấy cô nhìn anh với ánh mắt như muốn nói rằng “Anh đang tò mò chuyện của tôi à?” nên lại thôi. Chẳng hiểu sao cô bé này khiến anh muốn nói chuyện nhiều với cô một tí. Nhưng anh nghĩ nên kiềm chế sẽ tốt hơn.

- Em đọc thông tin của em để anh viết.

- Phạm Đỗ Quyên, sinh ngày bốn tháng mười một, quê quán...

Giọng cô chậm đều theo những dòng chữ từ tay anh nhả ra. Qua bản khai lý lịch anh đã có một số thông tin sơ bộ về cô. Con gái cung Bò Cạp chẳng trách lại cá tính như thế.

- Cảm ơn anh nhiều.

- Có cần anh giúp em làm những thủ tục còn lại không?

- Dạ, em có thể tự xoay sở được ạ. Còn nhiều bạn cần anh hướng dẫn hơn là em.

Cô nhận giấy tờ từ tay tanh và rời đi. “Phạm Đỗ Quyên, sinh viên khoa Ngoại ngữ”. Anh mỉm cười, dạo bước về phía ngược lại.

Có những người dù ngày ngày gặp mặt nhưng ta không muốn nhớ. Có những người chỉ chạm mặt dù chỉ một khoảng khắc muốn quên cũng chẳng được.

Một chút hương thơm còn lại

Chuyến bay kéo dài hơn dự định làm anh cảm thấy mệt mỏi. Cuộc họp buổi chiều cũng vì thế mà bị hủy. Anh lắc đầu kéo vali ra khỏi khu vực nhận hành lý.

Sân bay những ngày gần hè đông đúc hơn bình thường. Những người Việt ở nước ngoài thường về nước vào dịp này. Anh đưa mắt một vòng quanh sân bay, bỗng dừng lại trên cô gái đứng cách xa anh một đoạn. Mái tóc buông dài, dáng người thanh cao trong chiếc đầm công sở ôm vào người càng tôn thêm vẻ quyến rũ. Cô đang dắt tay một đứa bé trai chuẩn bị bước vào ô tô. Khi cô khép cánh cửa lại, anh nhìn thấy gương mặt cô thoáng qua sau lớp kính xe. Anh chạy lại, chiếc ô tô vụt đi mất.

Từ ngày du học về, cuộc sống của anh là những cuộc họp, là những chuyến bay, chưa có một khoảng thời gian nào dành cho sở thích cá nhân của chính mình. Lần này về nước, anh đã lên sẵn cho mình một kế hoạch nghỉ ngơi dài hạn để tìm lại một người vô cùng quan trọng đối với anh. Cô gái lúc này trông rất giống người ấy. Nhưng sao cô lại dắt tay một đứa trẻ, chẳng lẽ cô đã có gia đình. Anh khẽ nhúm mày. “Thùy Hương, giúp anh tìm hiểu thông tin về giám đốc công ty của nhãn hiệu thời trang L’attente”. Anh tắt máy, tay siết chặt chiếc điện thoại.

Chiếc xe lăn bánh ra khỏi mái vòm của sân bay để ulla vào lòng cơn mưa như mù mịt cả bầu trời. Anh nghĩ về cô, người con gái ngay từ lần đầu gặp mặt đã làm cho anh tối về chẳng thể nào ngủ được. Ngày hôm đó, sau khi cô nhờ anh điền giúp mẫu đơn anh gặp lại cô đi chung với hai người trung niên, chắc là ba mẹ cô. Vậy mà trước đó, cô nói rằng cô chỉ đi có một mình.

- Ha ha, vậy mà anh cũng tin nữa. Có ba mẹ nào lại để con mình tay mang thương tật thế kia đi nhập học một mình. Mà chẳng lẽ bộ dạng em lúc đó trông giống con nhà khó khăn lắm à? – Cô dựa vào vai anh cười sảng khoái.

- Thì anh dễ tin người mà. Dễ thế nên mới bị em lừa ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Thế thì tội anh thật. Sau này, anh sẽ còn khổ dài dài.

Sau học kỳ đầu tiên của năm học ấy, cô và anh trở thành người yêu của nhau. Dẫn đầu điểm số năm nhất khoa Ngoại ngữ cặp đôi với dẫn đầu điểm số năm hai khoa Kinh doanh quốc tế, chuyện tình này đã gây ra một làn sóng ngưỡng mộ của sinh viên trong trường. Anh và cô đã cùng nhau trải qua những khoảnh khắc cháy bỏng của tình yêu đầu đời, những mùa thi, những kỳ nghỉ hè rực lửa. Cả hai đều từng cho rằng mình là tất cả của nhau, có thể cùng nhau xây đắp nên những hoài bão cho đến khi nhận ra mình chỉ đang phát triển trong sự bao bọc của gia đình. Có những sứ mệnh mà khi sinh ra bạn phải gánh lấy mà không có một sự lựa chọn nào khác.

Em là mưa

Cơn mưa kết thúc để lại trong không khí hương vị nồng nàn của đất. Cô đưa tay lên hứng lấy những giọt nước rơi xuống từ mái hiên. Có những lúc cô ước chi mình là một giọt mưa để tận hưởng cái cảm giác được rơi, được cuốn trôi một cách tự nhiên.

Ở tuổi ba mươi hai, cô có sự nghiệp, có ba mẹ yêu thương và có một đứa con trai khá khinh, cô được nhiều người ngưỡng mộ nhưng cũng không ít người cảm thấy cô đáng thương. Nhưng cô chưa bao giờ bận tâm vì những chuyện đó.

Giữa cô và gia đình, anh đã chọn gia đình. Cũng đúng thôi, nếu là cô cô cũng chọn gia đình. Nhưng cách mà anh thực hiện sự chọn lựa ấy làm cô thật sự thấy tổn thương. Tình yêu không có sai lầm, mà sai lầm ở việc hai con người không phù hợp lại quyết định đến với nhau. Ngay từ đầu, anh và cô chọn nhau đã là sự lựa chọn không đúng. Sự kiêu hãnh quá lớn đều tồn tại ở cả hai. Cái tôi của người này chẳng thể vì người kia mà chịu hi sinh khi cần. Giây phút anh quay lưng bước đi cô đã nói rõ từng chữ trong mưa rằng “Rồi em sẽ sống tốt, tốt hơn những gì anh có thể hình dung. Đừng bao giờ liên lạc lại với em nữa”.

Trong suốt những năm tháng qua, cô hết ước mình là mưa, là nắng, rồi là gió

chẳng phải để trốn tránh cuộc sống này mà chỉ đơn giản cô muốn đến bên anh, cô muốn được ngày ngày trông thấy anh cười, thấy đôi mắt anh nhìn cô trù mến, được quanh quẩn bên anh từng phút giây. Nhưng anh có cuộc sống của anh, cô có cuộc sống của cô, mái ấm của anh cô đã từng nhìn thấy.

Một tháng sau khi chia tay, cô phát hiện ra mình có thai. Bối rối, lo sợ cô như không biết bám víu vào đâu. Mặc kệ kiêu hãnh, mặc kệ cái tôi đang gào thét trong tâm trí, cô đi gặp anh. Cô muốn nói cho anh biết tình yêu của hai người đã có kết tinh. Vì con, vì anh cô có thể từ bỏ những hoài bão của mình, chỉ cần con cô được có ba, được hạnh phúc, chỉ cần cô được bên anh. Ngày hôm đó, cô nhìn thấy anh cười hạnh phúc với cô gái đi bên cạnh, nhìn thấy anh trù mến xoa tay lên bụng cô gái. Nụ cười của anh làm trái tim cô vỡ vụn. Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy mình như một giọt mưa, từ trên cao rơi xuống, lan tỏa và trôi đi.

Em là nắng

Sáng nay, trên bìa trang báo nổi tiếng số ra tháng năm là gương mặt cô gái có nụ cười tươi như nắng mai. Những đường nét trên gương mặt hài hòa, đôi mắt sáng, chiếc mũi thanh cao, đôi môi cong quyến rũ trong bộ trang phục có màu tím bằng lăng nằm trong bộ sưu tập mới nhất “Màu của nắng” của hãng thời trang L’attente. Nội dung của báo có bài phỏng vấn độc quyền với Đỗ Quyên – giám đốc của công ty nhãn hàng thời trang L’attente.

L’attente là nhãn hàng thời trang không quá lớn nhưng có một vị trí đứng nhất định trong ngành sản xuất may mặc trong địa bàn thành phố và cả nước với hệ thống bốn cửa hàng nằm ở những vị trí trung tâm và trang mạng bán hàng trực tuyến tích hợp nhiều chức năng. Những sản phẩm của L’attente không đẩy mạnh về số lượng mà chú trọng nhiều đến chất lượng, về kiểu cách và sự tinh tế với những đường cắt may tinh xảo nên mặc dù không được biết đến rộng rãi nhưng thu hút nhiều khách hàng nằm trong giới doanh nhân.

Trong bài phỏng vấn, Đỗ Quyên chia sẻ nhiều về quá trình khởi nghiệp, những khó khăn cũng như những giai đoạn tưởng chừng như không thể duy trì được, cách thức vận hành của hệ thống các cửa hàng và quá trình đào tạo nguồn nhân sự. Những câu trả lời thể hiện sự sắc bén của cô giám đốc đầy bản lĩnh. Tuy nhiên, suốt bài phỏng vấn chẳng có một chi tiết nào về cuộc sống cá nhân của bản thân cô.

Hoàng Nam gấp tờ báo lại, để ngay ngắn qua một bên nhưng vẫn nằm trong tầm ngắm của mắt. Hôm qua, anh đã nhờ Thùy Hương tìm hiểu thông tin về cô nhưng kết quả tìm kiếm cũng chỉ là những thông tin về tên tuổi và quá trình khởi nghiệp và hoàn cảnh gia đình. Ba cô là bác sĩ, mẹ cô vừa là doanh nhân vừa là nhà văn khá nổi tiếng ở những thập kỷ trước, còn lại về chuyện riêng tư như cô đã lập gia đình hay chưa hoàn toàn không có thông tin gì. Con gái duy nhất trong gia đình như thế chẳng trách cô đầy kiêu hãnh và tự tôn trước anh, mặc dù xung quanh biết bao cô gái muốn được thay vào vị trí của cô trong lòng anh. Vốn dĩ ai sinh ra trên đời cũng tồn tại một khắc tinh kìm hãm mình, luôn khiến mình phải cúi đầu nhẫn nhịn. Anh bước đến bên khung cửa kính hướng ra con đường lớn, miệng mỉm cười “Đã đến lúc nên gặp lại”.

Em là hoa hồng

Cuộc họp kết thúc sau những tranh luận để đưa ra kế hoạch chiến lược cho công ty trong nửa năm còn lại. Hoàng Nam rời khỏi phòng họp bước nhanh về phòng làm việc, lấy túi xách và rời khỏi công ty.

Sài Gòn giờ cao điểm kẹt đường không còn chỗ chen chân. Từ chỗ anh làm đến chỗ hẹn có một khoảng chẳng tới ba cây số mà đi mất gần ba mươi phút. Bước vào quán, anh cởi ngay áo khoác để tận hưởng chút hơi lạnh. Hôm nay, anh có hẹn với đứa bạn chí cốt của anh. Đang ngồi nhâm nhi ly rượu thì bạn anh đến. Theo sau cậu ta còn có cô gái, trông quen quen nhưng chẳng nhớ là gặp khi nào.

- Đợi lâu chưa? – Tuấn bước đến đập vào vai anh, nở nụ cười tươi rói nhìn anh.

- Cũng vừa tới. – Anh nhìn sang cô gái đi cùng Tuấn.

- Bạn gái tớ, Hải Lam. – Tuấn nháy mắt về phía Hải Lam.

- Hai người ngồi đi.

Hôm qua, khi Tuấn gọi hẹn gặp mặt anh cứ tưởng rằng cuộc hẹn này chỉ có hai người, nào ngờ Tuấn lại dẫn theo bạn gái, trong khi anh lại một mình thế này. Thật là anh chưa chuẩn bị sẵn tâm lý.

- Lần này cậu về nước ở lâu không?
- Chắc là về luôn.
- Thật không? – Tuấn tỏ vẻ không tin.
- Một chút giả dối cũng không.

Nghe anh nói Hải Lam cười khúc khích. Hoàng Nam nghiêng đầu nhìn cô. Cô thôi cười, đưa ly uống ngụm nước lọc bảo rằng:

- Em không có ý gì đâu. Chỉ là thấy câu trả lời của anh vừa rồi rất giống câu của chị sếp công ty em hay nói.
- Ủm, thế à.
- Mà Hoàng Nam này, cậu không định tìm cho mình một cô vợ lo chuyện nhà cửa à?
- Không cần cậu lo, chuyện của cậu không lo mà tính đi, coi chừng hụt tay hời nào không hay ấy.
- Tính xong hết rồi, tháng sau là lễ cưới diễn ra. Tớ cũng được làm ba rồi. – Nghe anh nói, Tuấn đưa tay kéo Hải Lam vào lòng. Cô ngượng ngùng đỏ mặt.
- Bạn tốt quá, giờ mới chịu nói. – Anh tức giận uống một hơi hết ly rượu.

- Cậu bạn thế tớ nào dám phiền, chỉ đợi mọi chuyện đâu vào đó rồi báo một lần cho cậu đỡ phải muộn phiền và đau lòng.

Hoàng Nam cười nhếch miệng. Vẫy tay gọi phục vụ. Quán này là một trong những quán sang trọng và đắt nhất nhì thành phố. Tiếng nhạc đập đều với ca khúc bất hủ Careless Whisper. Anh đã uống tới ly rượu thứ năm. Đầu đã cảm thấy chập choạng.

- Tớ lấy vợ cậu có cần phải buồn thế không? – Tuấn đỡ lấy ly rượu trong tay anh.

- Cái mặt cậu lấy vợ liên quan gì mà tớ phải buồn. – Hoàng Nam hất tay Tuấn ra. Lại tiếp tục uống rượu.

- Thế sao cậu lại uống nhiều thế?

- Tớ về đợt này và quyết ở lại luôn là vì muốn tìm lại cô ấy, nhưng cô ấy đã có chồng rồi, chẳng những thế còn có đứa con trai lớn thế này nữa chứ. – Anh vừa nói vừa đưa tay miêu tả chiều cao của cậu bé. – Thằng nhóc khá khỉnh lắm.

Nhìn anh như thế, Tuấn khẽ cười. Đúng như anh dự đoán, sau bao nhiêu năm ổn định và phát triển sự nghiệp, Hoàng Nam đã chịu dừng bước và trở về. Nhưng Đỗ Quyên đâu phải là cô gái bình thường. Lần này, anh không bị cô vờn cho một trận lên bờ xuống ruộng thì không phải Đỗ Quyên. Tuấn chưa kịp nói gì thì anh lại tiếp lời:

- Cái gì mà hẹn ước mười năm, cô ấy bảo sẽ đợi chờ tớ trong mười năm. Vậy mà giờ con trai lại lớn thế kia. – Anh khóc. Tuấn và Hải Lam nhìn anh thân thờ. Lần đầu tiên nhìn thấy con người đầy tự tin và bản lĩnh này rơi nước mắt.

- Cô ấy nói với cậu như thế à? – Tuấn lay vai anh

- Không, là chính mắt tớ nhìn thấy.

Hôm qua, anh đến tìm cô. Giây phút thấy anh đứng trước cửa công ty, cô gần như ngừng thở. Vẫn dáng người thân quen, vẫn gương mặt lạnh lùng thu hút ánh nhìn, đã mười năm rồi cô mới được nhìn thấy. Cô cố lấy lại bình tĩnh, bước ngang qua anh như chưa từng quen biết. Một bàn tay nắm chặt lấy tay cô. Cô bị giật lùi, suýt ngã. Cô nhìn anh, cô nhận ra ánh mắt anh đang cố che giấu sự tức giận.

- Đi với anh. – Không đợi cô trả lời, anh kéo tay cô đi.

- Tại sao tôi phải đi với anh? – Cô giật tay ra khỏi tay anh, nhưng chỉ làm cho anh siết chặt lấy tay cô hơn.

- Anh muốn nói chuyện với em.

- Tôi không có gì để nói với anh hết. Mười năm trước tôi đã nói là anh đừng



liên lạc gì với tôi, anh quên rồi sao?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, đầy thách thức. Anh buông tay cô ra. Bỗng hai tay anh giữ chặt lấy cô, áp cô sát vào tường. Anh hôn cô, một nụ hôn cuồng nhiệt như trút hết những nhớ thương và tức giận cô đã gây ra cho anh. Lúc anh buông cô ra, gương mặt cô đã ửng hồng. Vừa ngại, vừa tức giận cô vung tay, bàn tay năm ngón in hằn lên má trái anh.

- Xin anh tôn trọng tôi một tí - Cô chỉnh lại trang phục, kiêu hãnh bước đi như chưa xảy ra chuyện gì.

Cô là hoa hồng, mà hoa hồng thì có gai. Đã có những lúc anh ước chi có thể bẻ gãy hết những cái gai ấy để có thể dễ dàng nắm giữ lấy cô. Nhưng thiên nhiên tạo hóa đã như thế, nếu hoa hồng không có gai thì chẳng phải là hoa hồng.

Anh đi theo cô đến khi xe cô rẽ vào con hẻm nhỏ. Cô vừa xuống xe thì từ xa có một cậu bé chạy lại ôm lấy cô, theo sau là một phụ nữ, hình như là mẹ cô. Bà nhìn thấy anh, rồi nói gì đó với cô. Cô lắc đầu và ba người bước vào trong nhà. Ngôi nhà nhỏ nhưng được thiết kế khá đẹp, cánh cổng màu xanh ngọc bích, bên trên có giàn dây leo nở hoa tím ngắt. Anh bước đến ngồi lên chiếc ghế trước cửa nhà. Trời chuyển tối, ánh sáng của ông mặt trời nhường chỗ cho những tia sáng của chiếc bóng đèn. Con hẻm đông người qua lại, anh ngồi đó, thần thờ vô định.

Bỗng cánh cổng mở ra, anh quay đầu lại nhìn thấy đứa bé bước ra. Nó nhìn anh chăm chú.

- Chú đến tìm mẹ cháu à? – Đôi mắt cậu bé to tròn, nhìn anh tò mò.

- Sao cháu biết chú đến tìm mẹ cháu? – Anh ngồi quỳ xuống ngang với cậu bé.

- Cháu đoán vậy thôi. – Cậu bé leo lên ghế ngồi, và đưa tay ra hiệu cho anh cũng lên ngồi đi.

- Ba cháu đâu? – Anh ngồi lên ghế, bế cậu bé đặt lên đùi mình.

- Ba không ở với mẹ. Mẹ bảo ba đi làm kiếm tiền nuôi mẹ con cháu.
- Thế con tên gì?
- Khánh Tường ạ.
- Con bao nhiêu tuổi rồi?
- Mười tuổi ạ. Thôi con không nói chuyện với chú nữa, con vào nhà đây, kéo mẹ lại la.

Chưa để anh kịp nói gì, cậu bé đi thẳng vào nhà. Vài câu nói chuyện giữa anh và cậu bé làm anh suy nghĩ nhiều. Chính xác cô đã có con, cô và chồng không ở bên nhau. Chẳng lẽ cô không hạnh phúc?

- À, ra là thế. – Tuấn cười. – Thế cậu có biết trong những năm qua cô ấy sống thế nào không?

- Không, tớ không dám cập nhật một tin tức gì về cô ấy hết. Nếu tớ biết tin gì về cô ấy chắc tớ không thể hoàn thành được mục tiêu đã đặt ra mà bay về với cô ấy mất.

- Vậy thì đúng rồi, cậu không tin tức gì hết bảo sao cô ấy không lấy chồng được. Ai lại đợi chờ một người trong vô vọng chứ.

- Nhưng cô ấy nói là cho tớ thời gian mười năm mà. Nếu trong mười năm ấy tớ không về tìm cô ấy, cô ấy mới yêu người khác mà.

Tuấn nhìn người bạn thân nhất của mình lắc đầu. Anh đã nằm lăn ra bàn, đôi mắt nhắm lại. Tuấn nhìn Hải Lam, hai người nhìn nhau đầy ẩn ý.

- Trong suốt mười năm qua, anh vẫn không cập nhật tin tức gì về chị Đỗ Quyên cho anh ấy à.

- Có những điều chỉ những con người như Hoàng Nam và Đỗ Quyên mới làm được em à. Thời đại này vốn dĩ đâu cần ai cập nhật tin tức cho thì mới biết được người kia đang làm gì. Điều quan trọng là bản thân người đó có muốn biết hay không thôi.

- Mà anh ấy gặp Bon rồi vẫn không nhận ra thằng bé có nét gì đó giống anh ấy à?

- Người trong cuộc thường hay mù quáng, trong khi người ngoài thì thấy mọi thứ cứ rõ như ban ngày còn họ thì cứ mờ mịt như trong bóng tối.

- Thôi để em giúp anh ấy.

Hải Lam lấy điện thoại ra bấm dãy số. Đúng lúc Hoàng Nam vừa cửa mình. Anh nghe đâu thoáng bên tai tiếng ai gọi “Chị Đỗ Quyên” rồi chìm vào giấc ngủ.

Đừng trách tình si

Con hẻm nhỏ thơ mộng được xây dựng theo kiến trúc của những con đường ở Châu Âu. Những tán cây, những chiếc ghế đá, những bồn hoa nhỏ, những cột đèn được sắp xếp hài hòa, nhìn như không có thứ tự nhưng lại tạo ra một không gian vô cùng lãng mạn. Bình thường, con hẻm lúc nào cũng đông người đến chụp ảnh, hoặc đi dạo nhưng hôm nay trời mưa nên vắng tanh.

Cô bước đến, ngồi xuống chiếc ghế đá dưới mái hiên. Trong đầu cô chợt hiện lên suy nghĩ “Sao người ta có thể ngại mưa như thế nhỉ?”. Thật ra cô cũng chẳng thích mưa cho lắm. Với những người vùng về và luôn ngại những điều bất thường như cô thì mưa là một trở ngại lớn cho cuộc sống thường nhật. Hôm nay, cô có hứng thú như vậy vì cô được nghỉ làm, trời mưa mang dù đi dạo thì còn gì bằng mà bảo cô không thích.

Lần đầu tiên đến con hẻm này, cô đã dành cho nơi đây một tình cảm đặc biệt. Suốt gần hai năm theo dõi cô mới mua được ngôi nhà nhỏ do một cặp vợ chồng nhà giáo về quê dưỡng lão để lại. Sau khi cô sinh Bon, thì mẹ cô đến ở chung với cô để chăm sóc cho cậu nhóc, còn bố cô thì ở nhà một mình, cuối tuần mới ghé chơi.

Trước cổng ngôi nhà, cô có gắn chiếc bảng L’attente nhỏ xíu được thiết kế với những hoa văn tỉ mỉ do chính cô vẽ và tô màu. Cô dọn đến đây ở gần năm năm. Cô đã từng nói với anh rằng cô ước sau này hai người sẽ có một ngôi nhà nhỏ cho riêng mình, có chiếc cổng màu xanh và dàn hoa màu tím. Giờ đây, không cần anh cô cũng thực hiện được điều đó, nhưng bao nhiêu năm

qua anh cũng chẳng chủ động liên lạc với cô. Từ khi tấm bảng L'attente được treo lên đến nay cũng bị phai màu, nhìn sơ qua còn chẳng thấy được chữ. Cô đợi anh, đến mỗi mòn.

Mãi suy nghĩ cô không để ý có người đã ngồi xuống bên cạnh. Đến khi giật mình vì cảm thấy có người nhìn mình thì phát hiện ra đó là Hoàng Nam.

- Sao anh lại đến đây? – Cô nhích ra giữ một khoảng cách giữa hai người.

- Tìm em để tâm sự. – Anh ngã người dựa lưng vào ghế, vẻ mặt bình thản.

- Tôi chẳng có gì để nói với anh.

- Nhưng anh có, em chỉ cần nghe, không cần nói gì cũng được.

Người đàn ông này bao nhiêu năm rồi vẫn thế. Luôn tự làm theo ý của mình, bất kể cảm nhận của người khác thế nào. Cô xoay mặt đi hướng khác. Anh muốn nói gì cũng không liên quan đến cô.

- Em và chồng không được hạnh phúc?

- Không liên quan đến anh.

- Em có thể nói chuyện với anh bình thường hơn một chút được không? Anh có làm gì em đâu mà em lại xù lông lên với anh như thế?

- Chẳng có gì gọi là bình thường hay không bình thường gì ở đây hết. Nếu quả thật tôi có lông để xù thì anh chẳng còn sống mà nói tiếp câu thứ hai đâu.

Cô nhìn anh căm phẫn. Anh là ai mà lại có thể hiên ngang đưa ra yêu cầu với cô như thế. Mười năm trước anh ra đi với người con gái khác. Trong khi anh vui vẻ, lo lắng cho cô gái kia thì cô phải vật lộn chống chọi với mọi thứ một mình. Giai đoạn đầu có thai, cô chẳng ăn uống được gì, sợ người ta đàm tiếu, chuyện học hành bị bỏ lỡ, sau không chịu được cô phải về nhà nói rõ với ba mẹ. Trong đêm tối, bố cô ngồi bên cạnh im lặng nhìn cô và mẹ ôm nhau khóc nức nở. Đứa con gái duy nhất mà hai người gửi gắm bao kỳ vọng giờ lại ra nông nổi này. Vậy mà giờ anh còn ở đây đòi hỏi cô phải bình thường với anh.

- Tôi hỏi anh trong mười năm qua, anh làm gì? Ở đâu? Tại sao không liên lạc

gì với tôi? – Nước mắt cô tuôn rơi. Bao nhiêu tủi hờn cô muốn nói ra hết. Cô đang tức giận người đàn ông này. Chẳng lẽ anh không cập nhật tin tức gì về cô. Nếu không sao anh có thể hỏi cô một câu vô tình như thế.

- Điều đó không còn quan trọng nữa. Chồng em là ai? Nếu anh ta không làm em hạnh phúc, vậy em hãy cho anh cơ hội.

- Nếu những gì tôi hỏi mà anh xem không quan trọng, thì tôi cũng chẳng còn gì để nói với anh.

Người đàn ông này, anh ta điên rồi. Hôm trước, sau khi gặp anh, cô đã nhờ người tìm hiểu một số thông tin về anh. Cô đã biết rằng anh chưa lấy vợ, người cô nhìn thấy chỉ là em gái anh ta. Cô đoán rằng hôm nay thế nào anh cũng lại tìm đến nhưng không nghĩ là anh cứ hỏi cô về chồng của cô. Hoàng Nam thông minh, lý trí mà cô từng yêu đã đi đâu mất rồi. Tại sao giờ lại đi hỏi cô những câu hỏi như thế này. Tức giận trào dâng, cô đứng lên định bước đi nhưng lại bị anh nắm lấy tay lại.

- Em có bao giờ hối hận vì đã gặp anh? – Anh nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đây là câu hỏi anh đã giữ trong lòng hơn mười năm nay, chỉ mong một ngày gặp lại để được nghe cô trả lời. Tim anh đập mạnh, muốn vỡ tung. Tại sao lúc nào cô cũng có thể giữ nét mặt điềm tĩnh như thế?. Chẳng lẽ bao năm qua cô không một lần trách móc, cũng như hận anh. Đầu óc anh rối bời, nhìn cô như thế anh chỉ muốn dùng lực mạnh hơn để xem cô có còn giữ được bình thản nữa không.

Cô vẫn nhìn anh, bàn tay đưa lên gỡ từng ngón tay của anh ra khỏi mặt mình. Nhưng ánh mắt cô đã bắt đầu đọng lại những giọt trước trong veo. Cô mở dù ra, xoay bước đi ngược về phía anh.

- Tôi đã được sống, được yêu và hơn tất cả, có thể chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình. Vậy thì có gì để phải hối hận?

Câu nói kết thúc, cô cũng đi cách xa anh một đoạn. Anh đứng đó, trông theo dáng cô xa khuất dần. Chiếc ô ca rô màu xanh biến mất sau ngã rẽ.

Điện thoại anh khẽ rung báo hiệu có tin nhắn mới. Nhạc chuông vang lên:

” Và em sẽ mãi luôn kể lại.

Nụ hôn khẽ khi mùa xuân bắt đầu.

Những gì đã qua em sẽ để dành suốt đời”.

Anh giật mình. Anh cài nhạc chuông này bao giờ? Lấy điện thoại ra, chưa kịp đọc tin nhắn, anh vội chạy nhanh về phía trước.

Trời vẫn cứ mưa. Những cơn mưa của tháng năm, luôn đồng đánh như thế. Đợi khi hết mưa, rồi ánh nắng sẽ lại len lỏi qua những nhánh cây, rộn ràng hong khô những chiếc lá.